

AARHUS THEATER
ONSDAG DEN 25. MARTS KL. 20:

JUSSI BJÖRLING

Ved Flygelet: kgl. Operarepetitør *Emil Selmar.*

PROGRAM:

Arie af Op. »Elskovsdrikken« Donizetti.
Arie af Op. »Aida« Verdi.

Die böse Farbe Fr. Schubert.
An Silvia —

Arie af Op. »Mignon« Thomas.
Arie af Op. »Lohengrin« Wagner.

PAUSE

Tre visor i folkton W. Peterson-Berger.

Chanson Hindoue af Op. »Sadko« Rimsky-Korsakow.
Arie af »Gioconda« Ponchielli.
Arie af Op. »Tosca« Puccini.

Flygel: HORNUNG & MØLLER

Die böse Farbe.

Ich möchte zieh'n in die Welt hinaus,
hinaus in die weite Welt;
wenn's nur so grün, so grün nicht wär'
da draussen in Wald und Feld?

Ich möchte die grünen Blätter all'
pflücken von jedem Zweig,
ich möchte die grünen Gräser all'
weinen ganz totenbleich.

Ach Grün, du böse Farbe du,
was siehst mich immer an,
so stolz, so keck, so schadenfroh,
mich armen, weissen Mann?

Ich möchte liegen vor ihrer Tür
in Sturm und Regen und Schnee,
und singen ganz leise bei Tag und Nacht
das eine Wörtchen: Adé!

Horch, wenn im Wald ein Jagdhorn schallt,
da klingt ihr Fensterlein;
und schaut sie auch nach mir nicht aus,
darf ich doch schauen hinein.

O binde von der Stirn dir ab
das grüne, grüne Band.
Ade, ade! und reiche mir
zum Abschied deine Hand!

Wilhelm Müller.

An Silvia.

Was ist Silvia, saget an,
dass sie die weite Flur preist?
Schön und zart seh ich sie nahn;
auf Himmels Gunst und Spur weist,
dass ihr alles untertan.

Ist sie schön und gut dazu?
Reiz labt wie milde Kindheit;
ihrem Aug' eilt Amor zu,
dort heilt er seine Blindheit,
und verweilt in süsser Ruh'.

Darum Silvia, tön' o Sang,
der holden Silvia Ehren;
jeden Reiz besiegt sie lang,
den Erde kann gewähren:
Kränze ihr und Saitenklang!

Aus Shakespeares

»Die beiden Edelleute von Verona«.

Tre visor i folkton.

När jag för mig själv i mörka skogen går,
tänker jag på vännen, som jag aldrig får.
Tåren börjar rinna, hjärtat slå,
aldrig kan man glömma den
man en gång hållit å.

Ängar, berg och dal och skog med fåglar små,
blåa himmelen med klara stjärnor på,
allt vad havet gömmer, pärlor och koraller,
svanedun av skum och klaraste kristaller,
gräs och blommor all och lindelöv på kvist,
allting gäve jag för vännen, som jag mist,
lilla vännen kär från barndomsdagar.

Som stjärnorna på himmelen, när natten faller på,
så tindrade hans ögon, så klara och så blå;
så röder var hans mund som rosorna i lund
om våren.

Men skyarne församlades och solen vände bort,
ty livet liksom kärleken och våren är så kort.
När löven föllo av, de föllo på hans grav
den tida.

Om alla träd i skogen och böljorna de blå,
om alla markens blommor hade fåglatungor små,
de kunde ej ändå min hjärtesorg förmå
att sjunga.

Bland skogens höga furustammar
där har vi byggt vår egen kammar,
där snön just faller först
och drivan är som störst
och nordanljuset flamar.

Jag trivdes gott i låga fjällen,
där var så ljus i stjärnekvällen;
jag kan väl trivas än
tillsammans med min vän
och leva nöjd och dö bland fjällen.